

трибуната застават отечественофронтовските оратори Владимир Димчев, Борис Димов и др.³

Както се вижда, действащите лица са почти едни и същи. И докато през есента на 1944 г. всички са заедно, то след по-малко от 2 години тези хора вече са непримирими врагове. Затова ще се опитам да намеря, доколкото е възможно, от запазените и известни до момента документи отговор на въпроса: Какво точно се случва в Пазарджишко в годините 1944 – 1946? Този отговор не може да бъде еднозначен и в никакъв случай не се вмества в категоричните рамки на понятията „комунизъм“ – „антикомунизъм“. Нещата са много по-сложни, дълбоки и разнопосочни.

Все в порядъка на предварителните размисли по темата бих се върнала десетина години назад във времето. Защото дори при съвсем бегъл преглед на събитията ще срещаме почти едни и същи лица и заедно с това ще търсим причините – исторически, политически, личностни, нравствени и пр., за тяхната бъдеща опозиционност.

Както е известно, през 30-те години в България започва изграждането на Народен фронт и народнофронтовски комитети. Едни от основателите на тези комитети в Пазарджишко са активните дейци на БЗНС Борис Шиков, Иван Кентов, Асен Ал. Стамболийски, братя Любен и Мирчо Боянови⁴.

Във връзка с общинските избори през март 1937 г. в много селища се създават конституционни комитети от комунисти, земеделци, социалдемократи, радикали и др. Изграденият конституционен комитет в Пазарджик включва от страна на БЗНС – Любен Боянов и Никола Йотов, а от социалдемократите – Коце Велчев⁵.

Създадените конституционни комитети организират и ръководят предизборната борба и в навечерието на парламентарните избори за XXIV ОНС, насрочени за март 1938 г. В края на януари с. г. на конференции се съгласуват кандидатите на Народния фронт в Пазарджишко. В тази връзка са арестувани и интернирани комунисти и земеделци от Дорково, Славовица, Ракитово, Батак, Брацигово и др., а правителст-